

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214210407
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1214210407.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: L. B., M.. XX.XX.XXXX, Q. Š. X, Q., zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Juraj Rybár, advokát, s.r.o., IČO: 47 252 952, so sídlom Stráž 223, Zvolen, proti žalovanej: L. U., M.. XX.XX.XXXX, Q. A. XX, Q., zast. advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, so sídlom Lachova 32, Bratislava, o zaplatenie 30.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 02. novembra 2022, č.k. 7C/218/2014-338, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 30.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 6,5 % ročne odo dňa 08.08.2011 do zaplatenia s argumentáciou, že so žalovanou a jej L. R. U. uzatvoril dňa 07.02.2011 zmluvu o pôžičke, predmetom ktorej bolo dočasné prenechanie finančných prostriedkov vo výške 26.560 eur, podpisom ktorej potvrdili žalovaná a jej manžel prevzatie uvedenej sumy. Následne dodatkom k zmluve o pôžičke zo dňa 07.04.2011 požičal žalobca žalovanej a jej manželovi sumu 40.000 eur, podpisom ktorého potvrdili žalovaná a jej manžel prevzatie uvedenej sumy, ako aj záujem túto sumu vrátiť spolu s prvou časťou pôžičky do dňa 07.08.2011. Žalovaná a jej manžel vrátili sumu 10.000 eur, a keďže pohľadávka vo výške 26.560 eur je zabezpečená záložným právom v prospech žalobcu, tak sa žalobca domáha zaplatenia zostávajúcej časti dlžnej sumy vo výške 30.000 eur s príslušenstvom. Dňa XX.XX.XXXX manžel žalovanej zomrel, pričom jediným dedičom po ňom je žalovaná. Ďalej žalobca v žalobe uviedol, že zať žalovanej, jeho dlhoročný priateľ, mu povedal, že by si svokra chcela požičať nejaké peniaze, a že aj on s manželkou by si chceli požičať nejaké peniaze, preto by sa to dalo do jednej zmluvy. Žalobca sa neskôr dozvedel, že žalovanej mala ísť suma 10.000 eur s tým, že žalovaná si bude splácať svoju časť, teda žalobca vedel, že peniazu sú pre nich aj pre ňu. U. P., zať žalovanej, priviezol pracovníčku notárky k žalovanej domov, pričom žalobca prišiel až neskôr s peniazmi, keď už bola zmluva o pôžičke a záložná zmluva podpísané aj s overenými podpismi a notárka tam už nebola. Priniesol sumu 26.500 eur, odovzdal ich žalovanej a bol pri tom aj U. P., pričom v byte boli nejakí ľudia. Následne žalobcu opäť kontaktoval U. P., že by si chcel ešte dopožičať 40.000 eur, na čo mu žalobca oznámil, že s tým musí súhlasiť žalovaná, keďže sa jedná o jej byt, s čím mala žalovaná súhlasiť. Žalovaná u seba doma podpísala dodatok, ktorý zobrať žalobca a odovzdal peniaze do rúk žalovanej až po podpise dodatku.

Pri odovzdávaní peňazí boli prítomní žalovaná, U. P. a asi aj dcéra žalovanej. Po smrti manžela vrátila žalovaná žalobcovi sumu 10.000 eur, o čom bola vystavená kvitancia.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že rozsudkom č.k. 7C/218/2014-214 zo dňa 29.03.2017 žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 10Co/193/2017-243 zo dňa 31.05.2021 tento rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď mu vytkol, že právne posúdenie veci o neunesení dôkazného bremena žalobcu o tom, že žalovanej odovzdal sumu 40.000 eur je predčasné a zatiaľ nesprávne. Ďalej mu vytkol, že sa nezaoberal existenciou a významom žalovanou a jej manželom podpísaného dodatku, v ktorom žalovaná a jej manžel prevzatie peňazí potvrdili, a že sa vôbec nezaoberal otázkou, prečo žalobca, ak neodovzdal peniaze žalovanej a jej manželovi, disponuje týmto dodatkom. Ďalej odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie pripojený dedičský spis sp. zn. 38D/262/2012 nehodnotil ani samostatne ani v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a úplne ho opomenul, hoci z neho vyplývajú dôležité skutočnosti, napr. že pohľadávka žalobcu vo výške 56.560 eur bola ako pasívum zaradená do BSM žalovanej a poručiťľa, nebola žiadnym účastníkom dedičského konania, ani samotnou žalovanou popretá, a bola vyporiadaná, a preto mu odvolací súd uložil vykonať prípadne navrhnuté dôkazy, vyhodnotiť už vykonané dôkazy, vykonať hodnotenie dôkazov v súlade s ust. § 191 C.s.p. a opätovne o žalobe žalobcu rozhodnúť a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby z neho bolo zrejmé, ako vyhodnotil produkované dôkazy a ako sa vysporiadal s argumentáciou sporových strán, pričom uzavrel, že nie je vylúčené, že súd prvej inštancie dospeje po riadnom vyhodnotení dôkazov jednotlivito, i v ich vzájomnej súvislosti, k rovnakému rozhodnutiu, bude však povinný všetky svoje závery, ku ktorým dospeje, aj presvedčivo odôvodniť.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že po zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom zotrval žalobca na podanej žalobe a žalovaná žiadala žalobu zamietnuť.

5. Na základe vykonaného a doplneného dokazovania výsluchom sporových strán a svedkov a oboznámením listinných dôkazov založených v spise, ako aj obsahom pripojeného spisu ČVS: ORP-268/3-VYS-B2-2015 a spisov Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19C/269/2015 a 38D/262/2012 ustálil, že dňa 07.02.2011 uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaná a jej L. R. U. ako dlžníci zmluvu o pôžičke, podľa ktorej sa veriteľ zaviazal požičať dlžníkom sumu 26.560 eur s tým, že peňažná suma bola odovzdaná dňa 07.02.2011 v hotovosti. Podľa čl. I bod 2. zmluvy o pôžičke dlžníci podpisom potvrdili, že pôžičku prevzali a zaviazali sa pôžičku vrátiť veriteľovi najneskôr do dňa 07.08.2011. Podľa čl. II zmluvy o pôžičke na zabezpečenie pohľadávky poskytli dlžníci ako záloh nehnuteľnosť - Q. Č. X na A. XX F. Q. (Š. F. S.), pričom vklad záložného práva bol povolený rozhodnutím Správy katastra pre hl. mesto SR Bratislavu zo dňa 08.03.2011, číslo vkladu: V 2976/11. Dňa 07.04.2011 uzatvorili žalobca ako veriteľ a žalovaná a jej L. R. U. ako dlžníci dodatok k zmluve o pôžičke, podľa ktorého sa veriteľ zaviazal navýšiť poskytnutú pôžičku o sumu 40.000 eur tak, aby celková výška poskytnutej pôžičky bola 66.560 eur, pričom dlžníci podpisom potvrdili prevzatie sumy 40.000 eur od veriteľa a zaviazali sa mu splatiť celkový dlh vo výške 66.560 eur najneskôr do dňa 07.08.2011. Podľa kvitancie podpísanej žalobcom bola časť záväzku dohodnutého v dodatku v sume 10.000 eur splatená dňa 09.06.2011. Ďalej zistil, že R. U. S. R. XX.XX.XXXX a podľa Osvedčenia o dedičstve zo dňa 19.04.2013 č.k. 38D/262/2012, Dnot 45/2012 nadobudla celý predmet dedičstva po poručiťľovi žalovaná, bez povinnosti výplaty voči ustupujúcim dedičom, pričom do BSM žalovanej a jej zosnulého manžela patrila pohľadávka žalobcu zo zmluvy o pôžičke a dodatku vo výške 56.560 eur a v rámci pasív dedičstva bola uvedená pohľadávka žalobcu zo zmluvy o pôžičke a dodatku vo výške 28.280 eur. Z pripojeného spisu ČVS: ORP-268/3-VYS-B2-2015 mal preukázané, že bol vypracovaný znalecký posudok č. 9/2016 S. L. D. U., znalkyňou z odboru kriminalistika, odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), zo záverov ktorého vyplýva, že podpisy na zmluve o pôžičke, dodatku a záložnej zmluve zo dňa 07.02.2011 vyhotovila žalovaná a podpisy na zmluve o pôžičke a záložnej zmluve zo dňa 07.02.2011 vyhotovil R. U. a na dodatku pravdepodobne vyhotovil R. U.. P. L. B. uviedla, že pracuje pre žalobcu a so žalovanou riešila záložné zmluvy a dodatky. Prišla k nim, kde žalovaná aj spolu s U. U. za jej prítomnosti dodatky podpísali, ktoré nechala u nich a potom odišla. Oni sa potom mali stretnúť so žalobcom a doriešiť ďalšie veci. Pri odovzdávaní peňazí prítomná nebola. P. T. P. uviedol, že žalobca je jeho dobrý kamarát a žalovaná jeho svokra, ktorá si potrebovala požičať peniaze a on jej povedal, že má známeho, ktorý by jej mohol požičať. Sumu si nepamätal, dátumy nevedel, peniaze odovzdával žalobca jeho svokre v jej byte, pričom časť pôžičky bola na dlh a časť pre neho. Bol prítomný pri tom, keď žalobca odovzdával peniaze jeho svokre a nikto iný pri tom nebol. Svedok si nepamätal, či sa pôžička odovzdávala naraz alebo po častiach a nevedel uviesť,

koľko má vrátiť žalovanej, neskôr uviedol, že asi 50.000 eur alebo 55.000 eur. P. J. U., dcéra žalovanej, uviedla, že mama si požičala peniaze od žalobcu, ale nebola pri tom prítomná. Nevidela žiadne peniaze, žiadne papiere, nevie, čo sa podpisovalo. Mama potrebovala 6.000 eur alebo 10.000 eur, a bola pri tom, ako pôžičku splatila. Uviedla, že žalobca požičal jej druhovi peniaze, ale nevie koľko. P. R. B., dcéra žalovanej, uviedla, že mama si požičala od žalobcu 10.000 eur, ktoré mu po pár mesiacoch vrátila, ale všetko F. P.. Ona jej na to dala peniaze. Žalobca žiadne iné peniaze mame nepožičal, ani u nich nikdy nebol. Bola prítomná pri tom, keď rodičia podpísali zmluvu o pôžičke, ale iba na sumu 10.000 eur. Peniaze neboli vyplatené hneď, ale až o deň alebo dva si mama prevzala peniaze od U. P. v jeho byte. Po podpise si dokumenty zobrali U. P. s notárkou.

6. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19C/269/2015 súd prvej inštancie zistil, že v tomto konaní sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 26.560 eur s príslušenstvom z titulu pôžičky, pričom súd rozsudkom č.k. 19C/269/2015-237 zo dňa 12.04.2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že žalovaná a jej manžel si od neho požičali sumu 26.560 eur. Z výpovede P. T. P. mal preukázané, že žalovaná si zobrala od žalobcu pôžičku iba 10.000 eur a zvyšok uvedený v zmluve o pôžičke sa jej netýka a žalobca jej, ani jej manželovi sumu 26.560 eur nikdy neodovzdal. P. T. P. potvrdil, že žalobca poskytol žalovanej sumu 10.000 eur a túto sumu mu aj osobne vrátila dňa 09.06.2011, o čom jej žalobca ako záložný veriteľ vydal kvitanciu. O pôžičke v sume 26.560 eur žalovaná nemala vedomosť až do dedičského konania. V predmetnom konaní súd ustálil, že zmluva o pôžičke vykazuje zásadné formálne a materiálne nedostatky, ktoré majú za následok jej absolútnu neplatnosť, keďže dlžníci v zmluve potvrdili prevzatie pôžičky, i keď k odovzdaniu a prevzatiu žiadneho finančného obnosu medzi účastníkmi nedošlo, čo potvrdil aj sám žalobca, ktorý uviedol, že zmluvu podpísal až vo svojej kancelárii po overení podpisov dlžníkov. Zmluvu o pôžičke vyhodnotil za absolútne neplatný právny úkon aj pre rozpor s dobrými mravmi a pre obchádzanie zákona v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 15Co/208/2018-290 zo dňa 27.05.2020 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým žalobu zamietol, potvrdil s odôvodnením, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že žalovaná spolu so svojim nebohým manželom si od neho požičali sumu 26.560 eur. Žalovaná spolu so svojim nebohým manželom si od žalobcu požičala iba sumu 10.000 eur, čo potvrdil aj žalobca, ktorý na pojednávaní konanom dňa 10.10.2017 uviedol, že keď mu žalovaná vrátila sumu 10.000 eur, až vtedy sa dozvedel, že ona si požičala len sumu 10.000 eur a zvyšok chcel jej zať. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatoval, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno pre potvrdenie skutočností uvádzaných v žalobe, z ktorých vyvodil svoj uplatnený nárok, a to, že žalovanej a jej manželovi odovzdal sumu 26.560 eur v zmysle zmluvy o pôžičke, ktorá nepreukazuje reálne odovzdanie sumy 26.560 eur žalovanej. Rovnako ani Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38D/262/2012, Dnot 45/2012 zo dňa 19.04.2013, podľa ktorého žalovaná nadobudla, okrem iného, pohľadávku žalobcu vzniknutú z titulu zmluvy o pôžičke a jeho dodatku nepreukazuje skutočné odovzdanie pôžičky vo výške 26.560 eur zo strany žalobcu žalovanej a jej manželovi, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie R 46/1963, podľa ktorého od ceny dedičstva stanovenej v dedičskom konaní sa môže súd odchyliť v občianskom súdnom konaní, v ktorom veriteľ uplatňuje pohľadávku za poručiteľom proti dedičom, ak stav dedičstva je pre veriteľa priaznivejší, ako stav uvedený v súpise majetku poručiteľa, alebo ak do dedičstva patria aj iné veci, ktoré neboli uvedené v tomto súpise, prípadne ak veci uvedené v súpise majú vyššiu hodnotu.

7. Ďalej mal súd prvej inštancie za preukázané, že v konaní sp. zn. 19C/269/2015 bol ako svedok na pojednávaní dňa 12.04.2018 (v konaní sp. zn. 7C/218/2014 bol vypočutý na pojednávaní dňa 28.09.2016) F. T. P., ktorý uviedol, že pôžička medzi U. B. J. U. U. a v tom čase jej manželom bola poskytnutá vo výške 10.000 eur a zvyšok sa netýkal ich pôžičky, ale išlo o peniaze ktoré on dlžil U. B.. Zmluvu nikto nečítal a po jej podpísaní bol pri tom, ako U. B. vyplatil U. U. 10.000 eur. O dodatku na sumu 40.000 eur nemá vedomosť. Ďalej uviedol, že v konaní sp. zn. 7C/218/2014 dňa 28.09.2016 vypovedal inak, lebo bol U. B. vydieraný. Ako prebehlo odovzdanie peňazí, kde to bolo, kedy to bolo a koľko to bolo, si už nepamätal. On je U. B.Š. dlžný peniaze, ktoré sú uvedené v zmluve o pôžičke, čo sú vyčíslené úroky z toho, čo on je dlžný U. B.. Bol tiež prítomný pri tom, keď U. U. vrátila peniaze U. B..

8. Súd prvej inštancie posúdil vec právne podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že predmetom konania bolo vrátenie tej časti pôžičky, ktorá mala byť poskytnutá na základe dodatku v sume 40.000 eur, po odpočítaní vrátenej sumy 10.000 eur. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že na zmluve o pôžičke a najmä na dodatku nie je jej ani manželov podpis, uviedol, že zo znaleckého posudku

vypracovaného L. D. U. vyplýva, že uvedené dokumenty podpísala žalovaná a jej manžel, pričom o správnosti záverov predmetného znaleckého posudku nemal pochybnosti a zároveň nevyhovelo návrhu žalovanej na nariadenia znaleckého dokazovania, keďže žalovaná žiadnym relevantným spôsobom nespochybnila závery tohto znaleckého posudku.

9. Vysvetlil, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, kedy k založeniu zmluvného vzťahu dochádza reálnym odovzdaním veci, v dôsledku čoho sa na jej vznik nevyžaduje iba splnenie podstatných náležitostí zmluvy a podpísanie zmluvy o pôžičke, ale jej vznik je daný až okamihom reálneho plnenia veriteľa, teda odovzdaním veci. V prejedávanej veci žalovaná popierala odovzdanie sumy, ktorá bola predmetom dodatku, pričom žalobca sám uviedol, že k odovzdaniu peňazí malo dôjsť až po podpise dodatku, z čoho vyplýva, že samotné podpísanie dodatku nemôže byť dôkazom toho, že naozaj došlo k odovzdaniu peňažnej sumy v ňom uvedenej, pretože v čase, keď dlžníci dodatok podpisovali, preukázateľne uvedenú sumu od žalobcu neprevzali. P. L. B., J. U. J. R. B. navyše uviedli, že pri odovzdaní peňazí prítomné neboli. Pri odovzdávaní peňazí mal byť prítomný jedine P. T. P., výpoveď ktorého ale súd prvej inštancie vyhodnotil za nedôveryhodnú, a to predovšetkým z dôvodu, že sám bol zainteresovaný na veci, keďže väčšina pôžičky mala byť pre neho. Svedok navyše spočiatku nechcel vypovedať, väčšinu skutočností si nepamätal, nevedel uviesť dátumy, nevedel uviesť sumy, nevedel, či sa pôžička odovzdávala naraz alebo po častiach, ani kto prepočítaval peniaze. Nie je možné ani ustáliť, pri ktorom odovzdávaní a akej sumy mal byť prítomný, keďže pôžička sa odovzdávala po častiach. Uvedený svedok bol neskôr vypočutý aj v konaní pod sp. zn. 19C/269/2015, kde okrem iného uviedol, že nemá vedomosť o dodatku na sumu 40.000 eur a v tomto konaní vypovedal inak preto, lebo bol žalobcom vydieraný. Vyhodnotil, že výpoveďou P. T. P. v konaní pod sp. zn. 19C/269/2015 bol potvrdený záver o nedôveryhodnosti jeho výpovede v tomto konaní.

10. Vo vzťahu ku skutočnosti, že žalobca disponuje podpísaným dodatkom, súd prvej inštancie uviedol, že na pojednávaní dňa 13.05.2015 žalovaná tvrdila, že podpísané zmluvy dala U. P.. Na pojednávaní dňa 18.05.2016 samotný žalobca uviedol, že podpísaný dodatok mu odovzdala buď žalovaná, alebo U. P.. Až neskôr v priebehu pojednávania žalobca uviedol, že si spomenul, že dodatky mu dala žalovaná proti peniazom. Zhrnul, že dôveryhodnosť tvrdení žalobcu o odovzdaní peňazí žalovanej z hľadiska na výsledok konania sp. zn. 19C/269/2015 a odôvodnenie rozhodnutí súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu je výrazne spochybnená. Poukázal na to, že dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky zaťažovalo žalobcu. Len samotná existencia podpísaného dodatku nemôže byť dôkazom toho, že naozaj došlo k odovzdaniu peňažnej sumy v ňom uvedenej, pričom táto skutočnosť nebola preukázaná ani výpoveďou P. P., nakoľko tento svedok nevedel uviesť kedy a pri odovzdávaní akej sumy mal byť prítomný a hodnotenie výpovedí ostatných v konaní vypočutých svedkov je z hľadiska otázky odovzdania predmetu pôžičky nepodstatné, keďže nikto netvrdil, že by títo mali byť prítomní pri odovzdávaní peňazí. V tejto súvislosti ešte súd prvej inštancie poukázal na obsah dedičského spisu, a síce na listinný dôkaz Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 38D/262/2012, Dnot 45/2012 zo dňa 19.04.2013, podľa ktorého žalovaná (okrem iného) nadobudla pohľadávku žalobcu vzniknutú z titulu zmluvy o pôžičke a jeho dodatku, ktorý ale nepreukazuje skutočné odovzdanie pôžičky vo výške 40.000 eur zo strany žalobcu žalovanej a jej manželovi. Vysvetlil, že dedičské konanie je konanie nesporové, na rozdiel od tohto konania, ktoré je sporové, a ktoré sa riadi inými zásadami ako mimosporové konanie. Uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že reálne odovzdal žalovanej sumu 40.000 eur.

11. Námietku premlčania vznesenú žalovanou vyhodnotil za nedôvodnú, keďže požičaná suma mala byť podľa dodatku vrátená do dňa 07.08.2011. Žalobca mohol svoje právo vykonať po prvý raz dňa 08.08.2011, teda trojročná premlčacia doba by uplynula dňa 08.08.2014, a keďže žaloba bola na súd podaná dňa 25.04.2014, tak sa tak stalo zjavne pred uplynutím premlčacej doby.

12. Záverom súd prvej inštancie zhrnul, že najpodstatnejšou otázkou v tomto konaní bolo, či bol predmet pôžičky reálne odovzdaný žalobcom žalovanej. Z dokazovania napokon vyplynulo, že z uvedenej pôžičky len suma 10.000 eur bola určená pre žalovanú a zvyšnú časť si v skutočnosti chcel požičať P. T. P.. Skonštatoval, že sa javí byť veľmi pravdepodobné, že zmluvu o pôžičke a jej dodatok síce podpísala žalovaná a jej manžel, avšak žalobca reálne odovzdal peňažné prostriedky priamo P. T. P., ktorý mu mohol odovzdať podpísaný dodatok, ktorý mu predtým dala žalovaná. Nasvedčuje tomu aj tá skutočnosť, že žalobca sám nepriinesol zmluvu o pôžičke a dodatok žalovanej a jej manželovi a nebol

prítomný pri ich podpise, a až následne mal priniesť peniaze. Žalobca teda podľa súdu prvej inštancie neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že reálne odovzdal sumu 40.000 eur žalovanej.

13. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala v konaní úspech v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

14. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 30.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 6,5 % ročne zo sumy 30.000 eur odo dňa 08.08.2011 do zaplatenia a priznal mu nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vytkol súdu prvej inštancie, že prijatím záveru o podpísaní zmluvy o pôžičke a dodatku zo strany žalovanej a jej manžela bola žalovaná usvedčená z klamstva, pričom túto skutočnosť nezohľadnil pri posúdení vierohodnosti jej výpovede, ako aj ostatných svedkov, ktorí v jej prospech nepravdivo vypovedali, čím súd prvej inštancie podľa žalobcu postupoval v rozpore s ust. § 191 ods. 1 a 2 C.s.p.. V tejto súvislosti označil záver súdu prvej inštancie o tom, že peniaze žalovanej priniesol P. T. P. za nepreskúmateľný, keďže vychádza výlučne z výpovedí svedkov, ktorých vierohodnosť bola spochybnená, pričom sa v tomto smere dostatočne nevysporiadal s dôkazmi svedčiacimi v prospech verzie, že peniaze odovzdal žalovanej žalobca, keďže sa iba obmedzil na spochybnenie výpovede žalobcu a P. T. P., a to bez uvedenia právne relevantných dôvodov. Uviedol, že na rozdiel od dcér žalovanej nebola vierohodnosť P. T. P. ničím spochybnená, keďže nie je neobvyklé, že si svedok nepamätá niektoré konkrétne okolnosti prípadu z pred viacerých rokov a rovnako ani vierohodnosť samotného žalobcu spochybnená nebola, nakoľko samotná skutočnosť, že v konaní pod sp. zn. 19C/269/2015 súd rozhodol, že žalovanej nebola na základe zmluvy o pôžičke požičaná suma 26.560 eur, ale len 10.000 eur, nemôže mať za následok spochybnenie skutočnosti, že žalobca požičal na základe dodatku žalovanej sumu 40.000 eur. Poukázal na to, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s faktom, že žalovaná v roku 2013 počas dedičského konania po poručiteľovi Dušanovi Petrovi nespochybňovala svoje záväzky voči žalobcovi zo zmluvy o pôžičke a dodatku v plnej výške 56.560 eur a dobrovoľne polovicu hodnoty týchto záväzkov dohodou prevzala z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a druhú polovicu z titulu dohody dedičov, čo vyplýva z Osvedčenia o dedičstve sp. zn. 38D/262/2012, Dnot 45/2012, vydaného P. B. T. P. Q., notárkou, dňa 19.04.2013. Na základe uvedeného namietal, že súd prvej inštancie neposúdil túto skutočnosť vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi v konaní a dôkazy hodnotil jednostranne v prospech žalovanej.

15. Ďalej mal za to, že záver súdu o nepreukázaní odovzdania sumy 40.000 eur zo strany žalobcu žalovanej z vykonaného dokazovania nevyplýva. Podľa žalobcu žalovaná vedela, že U. T. P. U.otrebuje peniaze na svoje účely a bola uzročená s tým, že ako dlžník bude v zmluve figurovať práve ona, a teda na zmluve o pôžičke, resp. v dodatku bude uvedená vyššia suma ako 10.000 eur, požičanie ktorých sama pripúšťa. Z vykonaného dokazovania je podľa žalobcu zrejmé, že prejavil vôľu požičať peniaze žalovanej a jej manželovi a nie svedkovi T. P.S., nakoľko peniaze bol ochotný požičať výlučne osobe, ktorá bola schopná svoje záväzky z pôžičky zabezpečiť vecným právom k nehnuteľnosti. Vyhodnotil, že žalovaná podpísom dodatku, ktorý zostal v jej dispozícii, nespochybniteľne prejavila svoju vôľu požičať si peniaze v sume 40.000 eur, pričom reálne odovzdanie peňazí bolo potvrdené tým, že žalovaná spolu s jej manželom odovzdali žalobcovi podpísané rovnopisy dodatku pri odovzdaní peňazí. Vyjadril názor, že odovzdanie listiny s potvrdením o prevzatí peňazí dlžníkom veriteľovi obvykle znamená, že dlžník potvrdzuje veriteľovi poskytnutie peňažných prostriedkov, a preto je bez právnej relevancie, či žalovaná a jej manžel podpísali dodatok pred odovzdaním peňazí, keďže je obvyklé a bežné, že dlžník má potvrdenie o prevzatí peňazí pripravené a podpísané ešte predtým, ako mu veriteľ peniaze odovzdá. Následne pri odovzdaní peňazí dlžník potvrdí prevzatie peňazí už iba tým, že ním podpísané potvrdenie o prevzatí peňazí odovzdá veriteľovi. V prejednávanej veci je teda možné dospieť k záveru, že žalovaná prevzala od žalobcu pôžičku vo výške 40.000 eur. Zhrnul, že dôkazné bremeno ohľadom poskytnutia pôžičky v rozsahu uvedenom v žalobe uniesol predložením nielen riadne podpísanej (v prípade niektorých listín aj riadne osvedčenej notárom) zmluvnej dokumentácie týkajúcej sa samotnej pôžičky a jej zabezpečenia, ale aj obsahom spisu dedičského konania manžela žalovanej s tým, že závery z nich vyplývajúce tiež zodpovedajú obsahu výpovedí žalobcu a P. P. J. B.. Žalovaná sa na druhej strane obmedzila iba na popieranie skutočností tvrdných a preukázaných žalobcom, bez preukázania existencie tvrdných písomných dôkazov o pôžičke znejúcej na sumu 10.000 eur, a bez vysvetlenia akýchkoľvek súvislostí, najmä vo vzťahu k podpisovaniu a odovzdávaniu žalobcovi viacerých listín, z ktorých obsahu nárok uplatnený žalobou nepochybné vyplýva.

16. Záverom zhrnul, že súd prvej inštancie síce vykonal dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci, avšak tieto dôkazy a skutočnosti z nich vyplývajúce nesprávne právne posúdil, z vykonaného dokazovania vyvodil nesprávne skutkové i právne závery a vykonané dôkazy hodnotil bez ich vzájomnej súvislosti, jednostranne v prospech žalovanej, a teda sa neriadil pokynom odvolacieho súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, keďže z neho nie je zrejmé, podľa akých kritérií posudzoval vierohodnosť jednotlivých výpovedí, pretože pri svojej argumentácii vychádzal primárne z ich obsahu. Taktiež namietol nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom, keď za potvrdenie a dôkaz o prevzatí peňazí žalovanou od žalobcu nepovažoval odovzdanie dodatku podpísaného žalovanou a jej manželom, obsahujúceho potvrdenie o prevzatí peňazí v sume 40.000 eur žalovanou žalobcovi proti odovzdaniu týchto peňazí žalobcom, ale formalisticky vychádzal iba zo znenia dodatku a skutočnosti, že tento žalovaná a jej manžel podpísali predtým, ako žalovaná prevzala peniaze od žalobcu.

17. K odvolaniu žalobcu sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, dostatočne odôvodnené a súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 191 C.s.p. a jeho rozhodnutie korešponduje aj stavu zistenému v rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 19C/269/2015-237 zo dňa 12.04.2018 v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 15Co/208/2018-290 zo dňa 27.05.2020 vo veci o zaplatenie 26.650 eur, a preto navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Pridržala sa všetkých svojich vyjadrení a konštatovala, že o žiadnu pôžičku žalobcu nežiadala, sumu 40.000 eur od neho neprevzala, dodatok na sumu 40.000 eur nepodpísala, teda žiadnu sumu žalobcovi nie je dlžná a žiadny právny vzťah medzi nimi nevznikol. Uviedla, že zmluva o pôžičke, ako aj dodatok trpia takými formálnymi a materiálnymi nedostatkami, ktoré majú za následok ich neplatnosť podľa ust. § 37 ods. 1 a 2 a § 39 Občianskeho zákonníka a tvrdila, že cez sprostredkovateľa T. P. si požičala len sumu 10.000 eur, ktorú aj žalobcovi vrátila, o čom jej žalobca vystavil kvitanciu. Poukázala na to, že nárok uplatnený v tomto konaní odôvodňuje žalobca na základe tých istých skutočností ako v konaní paralelne vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/269/2015 vo veci o zaplatenie 26.650 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o pôžičke, v ktorom súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, ako ani dôkazné bremeno pre potvrdenie skutočností uvádzaných v žalobe, z ktorých vyvodil svoj uplatnený nárok, keď dospel k záveru, že žalovaná si prostredníctvom P. T. P. požičala len sumu 10.000 eur, ktorú žalobcovi aj vrátila. Túto sumu potom žalobca započítal na údajnú pôžičku vo výške 40.000 eur uplatňovanú vo výške 30.000 eur (s príslušenstvom) v tomto konaní. Citovala odbornú literatúru a vysvetlila, že zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou a k jej uzavretiu v zmysle zákona dochádza až reálnym odovzdaním predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi a nie podpisom akejkoľvek listiny. Žalovaná vyjadrila názor, že akékoľvek listiny o pôžičke predložené žalobcom v konaní nemajú žiadnu právnu relevanciu z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu. K záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o pôžičke dospel súd v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/269/2015, čo vylučuje platné uzavretie dodatku o navýšenie ďalšej sumy. Z neplatného právneho úkonu právne následky nenastanú, a preto ho nemožno ani platne meniť a dopĺňať vo forme ďalšieho právneho úkonu, pričom absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému, v dôsledku čoho sa hľadá na absolútne neplatný úkon tak, ako keby nebol nikdy urobený. Súd musí na túto absolútnu neplatnosť prihliadať, resp. musí z nej vyvodzovať dôsledky aj bez návrhu z úradnej povinnosti. S poukazom na rozpory vo vyjadreniach žalobcu na pojednávaní konanom dňa 18.05.2016, 13.05.2015 a 18.05.2016 konštatovala, že jeho vyjadrenia nie sú konzistentné, a preto súd prvej inštancie správne vyhodnotil jeho výpoveď ako nedôveryhodnú. Zhrnula, že žalobca hodnoverným spôsobom nepreukázal existenciu ním v žalobe uplatňovaného nároku, a teda neuniesol dôkazné bremeno.

18. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie sa mal vysporiadať s preukázaným klamaním žalovanej a jej príbuzných o skutočnostiach podstatných pre rozhodnutie, a síce, že listiny predložené žalobcom žalovaná nepodpísala, čím mal podľa žalobcu postupovať v rozpore s ust. § 191 ods. 1 a 2 C.s.p.. Vo vzťahu ku konaniu sp. zn. 19C/269/2015, v ktorom súd zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy vo výške 26.560 eur zo zmluvy o pôžičke s odôvodnením, že požičaná suma bola vo výške 10.000 eur, uviedol, že táto skutočnosť nemôže mať bez ďalšieho za následok spochybnenie skutočnosti, že žalobca požičal žalovanej na základe dodatku sumu vo výške 40.000 eur. Ďalej vyjadril názor, že ním predložené listinné dôkazy, teda listiny s podpisom žalovanej, sú pri posudzovaní existencie záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou zo zmluvy a dodatku a posudzovaní vierohodnosti výpovedí žalovanej a svedkov

svedčiacich v jej prospech podstatné. Mal za to, že podpisom zmluvy a dodatku o prevzatí pôžičky, ako aj prevzatím záväzku vo výške 56.560 eur v osvedčení o dedičstve vydaného notárkou dňa 19.04.2013 (sp. zn. 38D/262/2012, Dnot 45/2012) uznala žalovaná svoj dlh voči žalobcovi čo do dôvodu a výšky. Záverom konštatoval, že žalovaná opomenula konkretizovať, aké nedostatky, majúce za následok ich absolútnu neplatnosť, obsahujú listinné dôkazy predložené žalobcom, pričom vo zvyšnej časti odvolania už len zopakoval svoje vyjadrenia z podaného odvolania.

19. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá zopakovala svoje predošlé argumenty a uviedla, že v konaní pod sp. zn. 19C/269/2015 bolo preukázané, že k žiadnemu plneniu, ani sumy 26.560 eur, ani sumy 40.000 eur na základe zmluvy o pôžičke nedošlo. Argumentácia žalobcu ohľadom uznania dlhu podľa ust. § 588 Občianskeho zákonníka sa podľa žalovanej vymyká právnej úprave a je nesprávna. Záverom zopakovala, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k žalovanej sume vo výške 26.650 eur titulom zmluvy o pôžičke, ani vo vzťahu k tvrdeniu, že žalovanej a jej manželovi požičal na základe dodatku sumu vo výške 40.000 eur.

20. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

21. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

22. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (žalobcom ani žiadne vady procesného postupu namietané neboli) v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, a v podrobnostiach na ne poukazuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalobcu.

24. Po (opätovnom) oboznámení sa s obsahom spisu a pripojených spisov dospel odvolací súd v prvom rade k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku ako aj ohľadom tvrdení žalovanej, ktoré uvádzala na svoju obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. Vec aj správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 657 Občianskeho zákonníka, ktoré aj správne a pochopiteľne vyložil, a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobcu aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Nemohla preto obstať odvolacia námietka žalobcu o údajnej nepreskúmateľnosti jeho rozhodnutia. Práve naopak, v odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch sporových strán, správne a logicky vyhodnotil vykonané dôkazy a zdôvodnil svoje právne úvahy. Z napadnutého rozsudku je predsa úplne zrejmý dôvod, pre ktorý súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, a to pre neunesenie dôkazného bremena žalobcu na ním tvrdenú skutočnosť, že žalovanej skutočne odovzdal pôžičku vo výške 40.000 eur. Odvolací súd vzhľadom na logické vyhodnotenie vykonaného dokazovania a z neho vyvedené právne závery konštatuje, že súd prvej inštancie rozhodol správne a odvolacie námietky žalobcu preto posúdil za nedôvodné. Podstata princípu formálnej pravdy spočíva v tom, že súd pri rozhodovaní berie do úvahy len skutočnosti, ktoré sú strany schopné v konaní relevantne preukázať, a nie je povinný zisťovať tzv. skutočnú pravdu. Súd prvej inštancie všetky vykonané dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (podľa ktorej žiaden dôkaz nedisponuje legálnou silou, ktorú by súd musel zohľadniť predpísaným spôsobom) riadne vyhodnotil a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že predmet pôžičky žalovanej aj reálne odovzdal. Odvolací súd s jeho závermi súhlasí.

25. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúco odôvodnil, pričom sa dostatočne vysporiadal aj s argumentáciou strán sporu. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení (založených na správnom a logickom vyhodnotení vykonaného dokazovania a argumentov strán) a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

26. Konštatuje tiež, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybníť správne závery súdu prvej inštancie. V odvolaní len zopakoval rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. V odôvodnení svojho rozsudku sa zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci podstatné, a dospel pri tom k správnej závere, s ktorým odvolací súd súhlasí, že žalobca neunesol na svoje tvrdenia dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo preukázať svoje tvrdenie o skutočnom odovzdaní peňazí 40.000 eur žalovanej, a to až po podpísaní dodatku k zmluve o pôžičke zo dňa 07.04.2011 žalovanou a jej zosnulým manželom, v ktorom je síce uvedené, že peniaze prevzali (čo podpisom potvrdzujú), avšak v konaní nebolo sporné a bolo aj preukázané, že v čase podpisu dodatku im žalobca reálne žiadne peniaze neodovzdal a oni ani žiadne peniaze od neho neprevzali, a teda ich deklarácia o prevzatí peňazí potvrdená ich podpisom v dodatku úplne stratila právnu relevanciu a nie je a ani nemôže byť dôkazom o odovzdaní peňazí žalobcom žalovanej (resp. aj jej manželovi). Žalobca v konaní tvrdil, že peniaze žalovanej odovzdal v prítomnosti P. T. P., ktorý mal jeho tvrdenie potvrdzovať. V odvolaní argumentoval tým, že vierohodnosť P. T. P. nebola ničím spochybnená. Odvolací súd nesúhlasí a stotožňuje sa s hodnotením súdu prvej inštancie a s jeho záverom, že výpoveď P. T. P. na pojednávaní dňa 28.09.2016, nie je možné vyhodnotiť ako dôveryhodnú, práve naopak. Okrem preukázanej skutočnosti (ktorú nesporeval ani žalobca), že tento svedok bol na veci sám zainteresovaný, keďže nad rámec 10.000 eur mala byť pôžička pre neho, z výpovede tohto svedka vyplýva, že najskôr vypovedať nechcel, a následne si vo výpovedi nepamätal a nevedel uviesť žiadne podstatné skutočnosti ako dátumy, sumy, nevedel, či sa pôžička odovzdávala naraz alebo po častiach, ani kto prepočítaval peniaze. Z jeho výpovede nebolo ani možné ustáliť, pri ktorom údajnom odovzdaní a akej sumy mal byť prítomný, hoci pôžička bola poskytovaná po častiach. Na rozdiel od stavu dokazovania, ktorým sa odvolací súd zaoberal v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, bol však v následnom konaní pred súdom prvej inštancie pripojený súdny spis Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 19C/269/2015, z obsahu ktorého vyplýva, že totožný P. T. P. na pojednávaní dňa 12.04.2018 v konaní sp. zn. 19C/269/2015 vypovedal, že pôžička medzi žalobcom a žalovanou (a jej manželom) bola poskytnutá vo výške 10.000 eur a zvyšok sa netýkal ich pôžičky, ale išlo o peniaze, ktoré on dlžil žalobcovi. Svedok uviedol, že zmluvu nikto nečítal a po jej podpísaní bol pri tom, ako žalobca žalovanej vyplatil 10.000 eur. Vypovedal tiež, že o dodatku na sumu 40.000 eur nemá vedomosť, a že v konaní sp. zn. 7C/218/2014 vypovedal dňa 28.09.2016 inak, lebo bol žalobcom vydieraný. Svedok ďalej vypovedal, že on dlhuje žalobcovi peniaze, ktoré sú uvedené v zmluve o pôžičke. Ak potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že výpoveďou P. T. P. v konaní sp. zn. 19C/269/2015 bol potvrdený jeho záver o nedôveryhodnosti jeho výpovede v tomto konaní, odvolací súd súhlasí a zastáva rovnaký názor. Z uvedeného je potom úplne namieste záver, že žalobca neprodukoval (okrem vlastného tvrdenia, ktoré žalovaná poprela) žiadny relevantný dôkaz, ktorým by preukázal, že pôžičku vo výške 40.000 eur v hotovosti žalovanej skutočne odovzdal.

27. Žalobca ďalej tvrdil, že už samotná skutočnosť, že disponuje žalovanou (a jej manželom) podpísaným dodatkom, v ktorom (aj s manželom) potvrdzujú prevzatie peňazí, odôvodňuje záver, že im pôžičku v tejto výške aj poskytol oproti odovzdaniu podpísaného dodatku. Ani tento jeho argument súd prvej inštancie neprijal a rovnako ho odmietol aj odvolací súd. Nestotožnil sa totiž s tvrdením žalobcu, že to, že disponuje žalovanou podpísaným dodatkom, by malo preukazovať žalobcom ničím, teda žiadnym

dôkazom, nepreukázané odovzdanie peňazí žalovanej. Odhliadnuc od skutočnosti, že žalovaná na pojednávaní dňa 13.05.2015 tvrdila, že podpísané zmluvy dala U. P. a sám žalobca na pojednávaní dňa 18.05.2016 uviedol, že podpísaný dodatok mu odovzdala buď žalovaná, alebo U. P. (až neskôr v priebehu pojednávania začal tvrdiť, že si spomenul, že mu dodatky dala žalovaná proti peniazom), je pôžička, ako správne vysvetlil súd prvej inštancie, reálnym kontraktom. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (teda v našom prípade peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. Za stavu, keď žalobca odovzdanie peňazí žalovanej nepreukázal, a zároveň za stavu, keď sa žalovanou podpísaný dodatok mohol do jeho dispozície dostať akýmkoľvek spôsobom (tu odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že vzhľadom na vykonané dokazovanie je pravdepodobné, že žalobca reálne odovzdal peňažné prostriedky priamo P. T. P., ktorý mu mohol odovzdať podpísaný dodatok, ktorý mu predtým dala žalovaná), nie je možné prijať záver, že žalobca, ktorého zaťažovalo okrem tvrdenia aj dôkazné bremeno preukázať, že došlo k reálnemu odovzdaniu predmetu pôžičky, uniesol na svoje tvrdenia o skutočnom poskytnutí pôžičky dôkazné bremeno. Ako správne uviedol už súd prvej inštancie, len samotná existencia podpísaného dodatku nemôže byť dôkazom toho, že naozaj došlo k odovzdaniu peňažnej sumy v ňom uvedenej. Ak potom súd prvej inštancie prijal záver, že žalobca nepreukázal, že skutočne pôžičku vo výške 40.000 eur žalovanej odovzdal, a teda neuniesol na svoje tvrdenia dôkazné bremeno, v dôsledku čoho žalobu zamietol, sú jeho právne závery správne.

28. Napokon, súd prvej inštancie všetky svoje závery, ktoré prijal vyhodnotením vykonaných dôkazov, riadne zdôvodnil. Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že nesúhlasí práve s hodnotením dôkazov súdom prvej inštancie, keď mal na rozdiel od súdom prvej inštancie prijatých záverov za to, že z vykonaných dôkazov vyplýva to, čo on tvrdí. V odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dokazovanie nesprávne a v prospech žalovanej, pričom mal za to, že dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia o odovzdaní peňazí žalovanej uniesol a domáhal sa osvojenia si ním prezentovaného a ním požadovaného hodnotenia dôkazov. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že súd prvej inštancie riadiac sa právnym názorom odvolacieho súdu rozhodol na základe poznatkov získaných z vykonaných dôkazov a zhodných tvrdení sporových strán, keď následne tieto poznatky voľne podľa svojej logickej úvahy zhodnotil a dospel k rozhodnutiu. Dôkazy teda hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany (§ 191 C.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako už odvolací súd vysvetlil vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení (na ktoré odkazuje a nepovažuje za potrebné túto výkladovú časť zrušujúceho uznesenia, v ktorej vychádzal z ustálenej judikatúry, opakovať). Súd prvej inštancie sa všetkými týmito hľadiskami a zásadami riadil. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov, pričom kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku, z ktorého v posudzovanej veci všetky závery, ku ktorým súd prvej inštancie vyhodnotením dôkazov dospel, jednoznačne vyplývajú.

29. Ako už bolo uvedené vyššie, odôvodnenie napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce, logické a pochopiteľné i pre laika. Námietky žalobcu v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa s vyhodnotením produkovaných dôkazov súdom prvej inštancie plne stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval. K odvolaniu žalobcu potom uvádza, že namietané nesprávne hodnotenie dôkazov, vrátane nesprávnych skutkových a právnych záverov, nie je opodstatnené. V tejto súvislosti považuje tiež za potrebné pripomenúť, že hodnotenie dôkazov je vecou súdu, a nie sporových strán, a zdôrazniť, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo

vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne právo dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, (I. ÚS 97/97).

30. Odvolací súd sa s hodnotením dôkazov a z neho vyplývajúcimi právnymi závermi súdu prvej inštancie v plnom rozsahu stotožnil, osvojuje si ich a v podrobnostiach na ne poukazuje za využitia ust. § 387 ods. 2 C.s.p.. Dospel totiž k záveru, že vzhľadom na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s tvrdeniami oboch sporových strán, a teda aj žalobcu, ktorý v odvolaní len zopakoval svoje argumenty z konania pred súdom prvej inštancie, by bola ďalšia argumentácia odvolacieho súdu už len opakovaním správnych záverov vyslovených súdom prvej inštancie.

31. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania

(§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).